

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **F. P.**, zastoupen JUDr. Josefem Šlerkou, advokátem se sídlem Nerudova 37/32, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2020, č. j. 30 A 79/2019-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2020, č. j. 30 A 79/2019-56 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019, č. j. KUKHK-12805/SKZ/2019-2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve věci spáchání přestupků na úseku správy zbraní a střeliva.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Nové Město nad Metují ze dne 13. 3. 2019, sp. zn. Přest. 26/13781/2019/OVV/Smrco (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), kterého se dopustil tím, že „jako strážník Městské policie Dobruška vykonával službu ve dnech 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018, kdy při výkonu služby

nosil zbraň a střelivo, které byly ve vlastnictví držitele zbrojní licence (Město Dobruška), ačkoliv platnost jeho zbrojního průkazu č. X s oprávněním pro skupiny A, B, D, E zanikla dne 3. 5. 2018. Tedy jako fyzická osoba z nedbalosti nosil zbraň a střelivo v rozporu s § 8 zákona o zbraních.“

[3] Oproti prvostupňovému rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání tohoto přestupku (dále také „skutek B“) tak, že jej páchal kratší dobu, neboť služby konané ve dnech 4. 5. 2018, 5. 5. 2018, a 6. 5. 2018 nebylo možno pro účely úvah o správním trestu zohlednit.

[4] Zároveň byl tímto rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, kterého se dopustil tím, že „jako zbrojář držitele zbrojní licence (Město Dobruška) ve dnech 4. 5. 2018, 5. 5. 2018, 6. 5. 2018, 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018, kdy vykonával službu jako strážník Městské policie Dobruška, vydal sám sobě zbraň a střelivo, ačkoliv platnost jeho zbrojního průkazu zanikla dne 3. 5. 2018, tedy jako zbrojář z nedbalosti vydal zbraň nebo střelivo v rozporu s § 40 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních“ (dále také „skutek C“)

[5] Za spáchání uvedených přestupků byla obviněnému uložena na základě změny výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaným podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 76 odst. 3 písm. a) a § 76b odst. 7 písm. a) zákona o zbraních, v souvislosti s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, pokuta ve výši 1500 Kč (oproti původně uložené pokutě ve výši 2000 Kč).

[6] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu. Pokud žalobce namítal, že správní orgány tak měly shledat žalobce vinným pouze jednou a že došlo k nezákonnému dělení totožného přestupkového jednání a tím i porušení zásady ne bis in idem, krajský soud se s tím neztotožnil. Poukázal na to, že žalobce byl nejprve shledán správním prvostupňovým orgánem vinným dle ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních (příkazem prvostupňového orgánu ze dne 11. 7. 2018, č. j. NMNM/8092/2018/Smrco – dále jen „příkaz“), že z nedbalosti v rozporu s § 29 odst. 1 písm. j) zákona o zbraních neodevzdal neplatný zbrojní průkaz příslušnému útvaru policie do 10 pracovních dnů po zániku platnosti zbrojního průkazu podle § 26 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, přičemž neodevzdal ani zbraně a průkazy zbraní, kterých byl držitelem. Pro úplnost krajský soud doplnil, že mu v tomto řízení nepřísluší, aby přezkoumával toto rozhodnutí o přestupku, neboť to není předmětem jeho přezkumu vymezeného žalobou.

[7] Co se týká předmětu řízení, krajský soud vyložil, že napadeným rozhodnutím byl žalobce dále shledán vinným z dalších dvou přestupků, a to dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, kdy při výkonu služby nosil zbraň a střelivo, ačkoliv platnost jeho zbrojního průkazu zanikla. Tedy jako fyzická osoba z nedbalosti nosil zbraň a střelivo v rozporu s § 8 zákona o zbraních. Zároveň byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, kterého se dopustil tím, že jako zbrojář držitele zbrojní licence vydal sám sobě zbraň a střelivo, ačkoliv platnost jeho zbrojního

pokračování

průkazu zanikla dne 3. 5. 2018, tedy jako zbrojír z nedbalosti vydal zbraň nebo střelivo v rozporu s § 40 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních.

[8] Krajský soud provedl formálně-systematický výklad zákona o zbraních a vyložil obsah jednotlivých aplikovaných ustanovení. Provedl přezkum aplikace označených ustanovení zákona na přestupkové jednání žalobce. Dospěl především k tomu, že obě skutkové podstaty aplikované správními orgány mají odlišný účel a objekt. Ve světle projednávané věci lze dát za pravdu žalovanému, který dovodil, že zákon o zbraních toleruje po dobu 10 pracovních dní držení či nošení zbraní a střeliva bez platného zbrojního průkazu. Tato lhůta však žalobci marně uplynula dne 18. 5. 2018. Žalobce posléze dne 22. 5. 2018, 25. 5. 2018, 26. 5. 2018, 28. 5. 2018, 1. 6. 2018 a 3. 6. 2018 opakovaně přebíral zbraň a střelivo a po skončení služby je opětovně vracel. Na další využívání zbraně a střeliva tak již bylo třeba nazírat jako na rozporné s ustanovením § 8 zákona o zbraních. Jednalo se totiž o opakovaný protiprávní stav, který žalobce svým chováním sám vyvolal, byť v nedbalosti. Předmětné jednání pachatele bylo žalovaným vyhodnoceno jako jeden skutek a jeden pokračující přestupek ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Se závěry žalovaného se krajský soud ztotožnil.

[9] Krajský soud se dále věnoval přestupku podle § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních, za nějž byl žalobce již dříve pravomocně potrestán příkazem (skutek A). Dovodil, že množina pachatelů je ustanovením § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních omezena pouze a jedině na ty, kteří disponují zbrojním průkazem a porušili povinnost, jež byla uložena v ustanovení § 26 zákona o zbraních. Obecným objektem, který předmětné ustanovení chrání, je řádný výkon veřejné správy, druhovým objektem je pak objekt společný celé skupině norem na úseku zbraní a střeliva, tedy řádný výkon veřejné správy nad držením zbraní a střeliva. Individuálním objektem ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních je řádné plnění veřejnoprávních povinností vyplývajících ze zákona, konkrétně ustanovení § 26 zákona o zbraních (potažmo § 29 téhož zákona), které zajišťují, aby zbraně byly drženy pouze kvalifikovanými a vykonavateli veřejné moci známými subjekty. Z podstaty věci se rovněž jedná o jednorázové nesplnění konkrétní povinnosti, přičemž nelze usuzovat z logiky věci o pokračujícím či trvajícím přestupku, jak tomu bylo v předchozím případě. Je zcela zřejmé, že skutkové podstaty obou konstatovaných přestupků míří na rozdílná delikttní jednání.

[10] Tento závěr lze podle krajského soudu učinit i ohledně přestupku dle ustanovení § 76b zákona o zbraních. Přestupek, který je vymezen touto skutkovou podstatou, cílí na jiný právní zájem. V tomto případě se jedná o plnění úkolů v rámci svěřeného souboru práv a povinností dle zákona o zbraních, který daná osoba nabyla. Objektem, který dotčené ustanovení chrání, je tak výkon řádné správy nad těmito povinnostmi, tedy těmi, které vymezuje § 40 zákona o zbraních. Bylo postaveno najisto, že žalobce byl v době spáchání skutku C) v pozici zbrojíře a zastával tuto funkci sám vůči sobě. Krajský soud uvedl, že stejně jako žalovaný spatřuje toto organizační opatření tehdejšího zaměstnavatele žalobce ne zcela vhodným, ale to na právním hodnocení věci nemůže nic změnit. Porušením ustanovení § 40 zákona o zbraních totiž došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty ustanovení § 76b zákona o zbraních a žalobce je oprávněně vinen i z tohoto přestupku.

[11] Krajský soud uzavřel, že žalobce se svým jednáním (byť v nedbalosti) dopustil třech deliktů jednání, přičemž u těch, která jsou projednávána v této věci, a hrozila mu pokuta do výše 50 000 Kč. Žalobce měl z pozice městského strážníka věnovat větší pozornost jemu svěřeným povinnostem, a to za situace, kdy je to právě on, kdo by měl dbát na řádný výkon veřejné správy. Zároveň však souhlasí se závěry správních orgánů, že přestupků se dopustil pouze v souvislosti s plněním funkce strážníka, tedy v době, kdy zbraň sloužila jako součást jeho služební výstroje. Hodnotil i otázku společenské škodlivosti jednání žalobce. Pokuta ve výši 1500 Kč, která byla žalobci uložena, byla podle krajského soudu v daném případě adekvátní a dlužno dodat, že pro žalobce dle mínění soudu i velice příznivá. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] V kasační stížnosti proti napadenému rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) zopakoval zčásti svou žalobní argumentaci. Kasační stížnost se opírá o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Stěžovatel tvrdil, že potrestáním za přestupek podle § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních, jehož se dopustil tím, že neodevzdal svůj zbrojní průkaz č. X pro skupiny A, B, D, E s platností do dne 3. 5. 2018, spolu se zbraněmi a průkazy zbraní, jichž byl držitelem do 10 pracovních dnů ode dne zániku platnosti zbrojního průkazu, tedy nejpozději do dne 18. 5. 2018, ale svou povinnost splnil až dne 13. 6. 2018 (skutek A), byl již potrestán i za část skutku B), jímž se dopustil přestupku proti § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Jedná se o tu část objektivní stránky přestupku vymezenou souslovím „*doba, kdy platnost zbrojního průkazu zanikla*“. Ze skutku B) pak již nezbývá nic, kromě toho, že jako strážník nosil zbraň, což by určitě nemohl být přestupek a nemohl by za něj být trestán. Proto se domnívá, že byl postižen dvakrát za totéž přestupkové jednání, tedy za to, že mu zanikla platnost zbrojního průkazu a včas si tuto skutečnost neuvědomil.

[14] Ohledně přestupku podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních stěžovatel dovozuje, že tento skutek rovněž není přestupkem, neboť za to, že platnost jeho zbrojního průkazu zanikla, byl stěžovatel již potrestán v rámci příkazu (skutek A).

[15] Stěžovatel je toho názoru, že v základu děje probíhajícího ode dne 3. 5. 2018 do 13. 6. 2018 (časové vymezení skutků) je jednotící prvek spočívající v tom, že si stěžovatel neuvědomil zánik platnosti zbrojního průkazu (vědomá nedbalost), za což byl potrestán už v prvním skutku pravomocným příkazem. Tvrdí proto, že se dopustil pouze jednoho skutku a jeho jednání mělo být posouzeno jako jeden pravomocný přestupek. Poukázal též na ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, a zmínil, že se pro něho jedná o kardinální otázku.

[16] Z uvedených důvodů navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti krátce vyjádřil přípisem ze dne 28. 12. 2020 tak, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Žalovaný považuje napadený rozsudek za zcela správný, takže žaloba měla být zamítnuta. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[20] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ke kterému by byl povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. i bez námitek stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[21] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud požadavkům přezkoumatelnosti dostál, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Ke kasačním námitkám Nejvyšší správní soud uvádí následující. Celá argumentace stěžovatele se nese na principu totožnosti skutku, o nějž se opírá také zásada *ne bis in idem*, tedy ne dvakrát (či vícekrát) v téže věci. Stěžovatel zároveň nerozporuje skutkový děj, z něhož správní orgán zjistily skutkový stav pro posouzení přestupkové odpovědnosti za porušení ustanovení zákona o zbraních, konkrétně § 76 odst. 1 písm. a) v případě skutku B) a § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních v případě skutku C). Skutek A) sice zůstává mimo rámec přezkumu této věci, neboť za něj byl stěžovatel pravomocně potrestán pravomocným příkazem a byla mu uložena pokuta ve výši 300 Kč, nicméně Nejvyšší správní soud se jím zabýval, a to pouze z hlediska namítané totožnosti skutku a porušení zásady *ne bis in idem*.

[23] Z judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že „*při aplikaci zásady ne bis in idem je třeba vycházet z toho, že čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. Podstatou skutku je přitom právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek.*“ (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163).

[24] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Na základě oznámení přestupku ze dne 27. 6. 2018 byl vydán prvostupňovým orgánem příkaz, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku zbraní a střeliva podle ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních, jehož se stěžovatel dopustil tím, že neodevzdal zbrojní průkaz pro skupiny A, B, D, E s platností do dne 3. 5. 2018 spolu se zbraněmi a průkazy zbraní, jichž byl držitelem, do 10 pracovních dnů ode dne zániku platnosti zbrojního průkazu, tedy nejpozději do dne 18. 5. 2018, ale svou povinnost splnil až dne 13. 6. 2018, tedy z nedbalosti v rozporu s § 29 odst. 1 písm. j) zákona o zbraních neodevzdal neplatný zbrojní průkaz, přičemž neodevzdal ani zbraně a průkazy zbraní, kterých byl držitelem. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 300 Kč.

[25] Na základě oznámení přestupku Krajského ředitelství Policie ČR Královéhradeckého kraje ze dne 19. 10. 2018 bylo nejprve u Městského úřadu Dobruška dne 5. 12. 2018 zahájeno řízení ve věci porušení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních a § 76b odst. 1 písm. a) téhož zákona, k čemuž byl připojen protokol o provedené kontrole dodržování zákona o zbraních u držitele zbrojní licence (město Dobruška) a dále záznam o podání vysvětlení. Na základě námitky systémové podjatosti rozhodl žalovaný o delegaci věci k prvostupňovému orgánu, který v řízení pokračoval. Tyto přestupky byly projednávány ve společném řízení, v němž proběhlo ústní jednání včetně výslechu obviněného k okolnostem jeho přestupkového jednání. Stěžovatel při výslechu potvrdil, že zjistil propadení zbrojního průkazu (ke dni 3. 5. 2018) až dne 6. 6. 2018 na základě upozornění Policie ČR. Potvrdil též, že v datech konání služby v tomto časovém období převzal opakovaně zbraň a vykonával s ní službu. Zároveň potvrdil, že v inkriminovaném období plnil funkci zbrojíře u držitele zbrojní licence. V uvedených datech služby v inkriminovaném období tedy vydával sám sobě zbraň a střelivo. Ve správním spisu je dále založen příkaz prvostupňového orgánu, jímž byl pravomocně stěžovatel uznán vinným z přestupku spáchaného skutkem A).

[26] Skutek A), jehož se stěžovatel dovolává jako přestupkového jednání, které v sobě konzumuje i přestupky spáchané skutky B) a C), byl spáchán podle ustanovení § 76a odst. 8 písm. d) zákona o zbraních, podle něhož „držitel zbrojního průkazu skupiny A až E se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 29 odst. 1 písm. j) po zániku platnosti zbrojního průkazu podle § 26 odst. 1 písm. a), c) nebo e) anebo podle § 26 odst. 2 neodevzdá neplatný zbrojní průkaz, neodevzdá zbraně, střelivo, bezdýmný prach, zápalky, zakázané doplňky zbraně nebo průkazy zbraně, je-li jejich držitelem.“

[27] Skutek B), za nějž byl stěžovatel shledán vinným a potrestán napadeným rozhodnutím, spočívá v porušení ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, podle něhož v rozhodném znění k datu spáchání přestupkového jednání platí, že „*fyzická osoba se*

pokračování

dopustí přestupku tím, že a) vlastní, drží nebo nosí zbraň nebo střelivo v rozporu s § 8.“ Podle § 8 téhož zákona platí, že nabyvat do vlastnictví, s výjimkou dědění (§ 66), a držet nebo nosit zbraň nebo střelivo může pouze ten, kdo je držitelem zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, pokud tento zákon nestanoví jinak.“

[28] Skutek C) za nějž byl stěžovatel rovněž ve společném řízení shledán vinným a potrestán napadeným rozhodnutím, spočívá v porušení ustanovení § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, podle něhož platí, že „zbrojír nebo osoba uvedená v § 40 odst. 2 se dopustí přestupku tím, že a) vydá zbraň nebo střelivo v rozporu s § 40 odst. 1 písm. a) téhož zákona.“ Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je zbrojír je povinen „vydat zbraň nebo střelivo pouze fyzické osobě, která je u držitele zbrojní licence v pracovním, členském nebo obdobném poměru, a to pouze za předpokladu, že tato fyzická osoba je držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny a zbraň nebo střelivo používá pouze k účelu, který je uveden ve zbrojním průkazu.“

[29] Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se věnoval odlišení jednotlivých skutkových podstat a jejich aplikaci na přestupkové jednání stěžovatele zcela řádně a náležitě, přičemž také dospěl ke správným závěrům. Skutkové podstaty označených přestupků se totiž skutečně liší jak svým subjektem, tak i objektem (chráněným zájmem) i objektivní stránkou. V případě skutku A byl stěžovatel postižen jako držitel zbrojního průkazu, tedy speciální subjekt, který je odborně kvalifikován k držení zbraně a lze po něm legitimně požadovat, aby plnil povinnosti spojené s tímto veřejnoprávním titulem. V případě skutku B) byl stěžovatel postižen jako „fyzická osoba v postavení držitele zbraně“, která držela tuto zbraň opakovaně bez veřejnoprávního povolení (zbrojního průkazu). Zbrojní průkaz přitom pouze nedeklaruje existenci povolení nakládat se zbraní, ale na základě platného zbrojního průkazu toto veřejnoprávní povolení teprve vzniká (konstitutivní charakter), jak lze dovodit z § 16 zákona o zbraních. V případě skutku C) byl stěžovatel opětovně postižen jako jiný zvláštní subjekt – tzv. zbrojír, který sám sobě coby držiteli služební zbraně a střeliva (strážníkovi obecní policie) vydal tyto předměty.

[30] Krajský soud správně vycházel z toho, že stran přestupku spočívajícím ve spáchání skutku C) se jednalo o poměrně nevhodnou situaci organizace výdeje zbraní a střeliva u držitele zbrojní licence, neboť jak je zřejmé ze správního spisu, všichni strážníci měli zároveň funkci zbrojíře, tudíž si mohli sami vydávat zbraně a střelivo pro účely služby. Tuto situaci ale nelze považovat za vyloučenou z hlediska právní úpravy zákona o zbraních. Za této situace je zapotřebí trvat na tom, že stěžovatel v případě jednotlivých přestupkových jednání vystupoval vždy v jiném právním postavení. Od odlišností subjektu se odvíjí i odlišný účel (objekt) jednotlivých skutkových podstat, což krajský soud rovněž správně vysvětlil.

[31] Odlišnost objektivní stránky jednotlivých skutkových podstat je rovněž zcela zjevná. Zatímco v případě přestupku spáchaného skutkem A) jde o jednání týkající se zbrojního průkazu, zbraní a střeliva spočívající v jejich neodevzdání ve stanovené lhůtě v situaci, kdy jejich držitelé již nesvědčí veřejnoprávní titul k jejich držení, v případě přestupku spáchaného skutkem B) jde o to, že fyzická osoba drží bez povolení zbraň. Jde tedy zároveň o porušení jiných primárních povinností osob na úseku správy zbraní a střeliva. Přestupek spáchaný skutkem C) rovněž spočívá ve zcela jiném typovém popisu

deliktního jednání přestupce, neboť jde o aktivní činnost – vydání zbraně a střeliva osobě, která nesplňuje veřejnoprávní podmínky pro to, aby mohla tyto předměty držet. Jak již bylo uvedeno, totožnost osoby zbrojře a držitele zbraně a střeliva není v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy.

[32] Mezi uvedenými skutkovými podstatami ani neexistuje žádný vztah konsumpce, jak se snaží stěžovatel naznačit. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že po oddělení (izolaci) skutkového děje spočívajícího ve znaku „*doba, kdy platnost zbrojního průkazu zanikla*“, nezůstává ze skutkových podstat přestupků spáchaných skutky B) a C) nic k potrestání. To žalovaný i krajský soud v napadeném rozsudku zcela pregnančně vysvětlili. Nejvyšší správní soud se s tím zcela ztotožnil.

[33] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že skutek A nebyl spolu s ostatními skutky B a C projednán ve společném řízení (§ 88 zákona o odpovědnosti za přestupky). Nicméně stěžovatel tento procesní aspekt věci v kasační stížnosti výslovně ani nenamítal. Přesto Nejvyšší správní soud na okraj věci uvádí, že podle jeho názoru prvostupňový orgán dostatečně vysvětlil, proč již nebylo možno společné řízení vést, a to zejm. z důvodu časové souslednosti oznámení přestupku ve věci skutku A) a skutků B) a C). Nejvyšší správní soud má za to, že i z hlediska uložení správního trestu žalovaný vzal tyto okolnosti dostatečně v potaz a – byť explicitně z jiných důvodů – snížil uloženou pokutu na výsledných 1500 Kč. Podmínky pro upuštění od potrestání ve smyslu § 43 zákona č. 250/2016 Sb. zjevně nemohly být naplněny, neboť příkazem, jímž byl stěžovatel potrestán za spáchání skutku A), mu byla uložena pokuta pouze ve výši 300 Kč, což prvostupňový orgán vyhodnotil jako nedostatečné.

[34] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že dobře rozumí tomu, že v důsledku opakovaného pravomocného shledání vinným z přestupku na úseku zákona o zbraních stěžovatel zřejmě pozbyl podmínky pro výkon služby strážníka obecní policie, konkrétně podmínku spolehlivosti [§ 4b odst. 1 písm. g) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném do 31. 12. 2020]. Podle tohoto ustanovení (ve znění rozhodném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného) platilo, že „*spolehlivým pro účely tohoto zákona není ten, kdo byl v posledních 3 letech opakovaně pravomocně uznán vinným z přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku podle zákona o zbraních, jestliže jeho jednání, kterým spáchal přestupek nebo které má znaky přestupku, je v rozporu s posláním strážníka podle tohoto zákona.*“ S účinností od 1. 1. 2021 je odkaz na zákon o zbraních přesunut do písm. f) citovaného ustanovení.

[35] To však Nejvyšší správní soud nemohl při posouzení zákonnosti napadeného rozsudku zohlednit a ani není oprávněn v této věci se k otázce spolehlivosti stěžovatele vyjadřovat. Podotýká k tomu pouze, že i při případném naplnění citovaných podmínek hypotézy citované právní normy v § 4b odst. 1 písm. g) zákona o obecní policii (ztráta spolehlivosti strážníka) zbývá při hodnocení spolehlivosti strážníka možnost zohlednění korektivu „*rozporu s posláním strážníka*“ ve smyslu zákona o obecní policii, bez něhož nelze dospět k autoritativnímu závěru o nespolehlivosti strážníka.

pokračování

IV.

Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu proto vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. ledna 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu